

ՀՕՐԱ ԲԱՆՏԻՆ ՄԷՉ

Դեռ փոքր էի. եկայ քեզի մինաւոր.
 Մութ զընդանիդ մէջ այցի:
 Մայրս հիւանդ էր. կը շըրջէի ե՛ս ազատ
 Մէջտեղ բանտի եւ մահճի:
 Լուր տըւին քեզ. եկար առջեւը դըրան
 Վանդակապատ՝ որ - ոճի՛ր -
 Կը բաժներ մեր ողջագուրումը կըղկաթ:
 Եկար անխօս, վըշտակիր:

Ո՛րքան սիհար էիր եւ ո՛րքան աչքերդ
 Ծարաւ էին արեւու.
 Մօրութիդ տակ, կարծես ոսկրի վրայ բուսած,
 Ո՛վ հայր, մեռել մ'էիր դու:

Նըշմարելուդ պէս զիս ժըպտիլ ըսկըսար.
 Բայց այդ ժըպիտը բարի,
 Այդ սուտ ժըպիտն էր նունուֆար մը ծաղկած
 Լըճի մը վրայ արտօսրի:
 Կարկառեցիր սեւ վանդակին ետեւէ
 Շըրթունքներդ իմ շըրթներուն.
 Բայց իրարու անոնք, աւա՛ղ, չըհասած՝
 Մեր համբոյրին դողդոջուն՝

Նոյն ժամանակ եղան օրրան եւ դագաղ:
 Ո՛հ, պիտի ո՛րչափ քեզի
 Բաղձայի տալ ընդգրկումի մը մէջ տաք՝
 Ազատ աշխարհը դուրսի,